

Sygn. akt IV KK 176/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **M. P.**,

skazanego za czyn z art. 244 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 18 maja 2021 r.,

kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Rejonowego w T. Wydział VI Zamiejscowy w P. z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt VI K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze i
w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w T.
Wydział VI Zamiejscowy w P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowego w T., Wydział VI Karny zamiejscowy w P., wyrokiem z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt VI K (...), uznał M. P. za winnego czynu z art. 244 k.k.

i na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1). Na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. Sąd orzekł także zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku (pkt 2).

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się z dniem 13 listopada 2020 r.

Od tego wyroku została wniesiona kasacja Prokuratora Generalnego w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny zaskarżył wyrok „w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego M. P.” i zarzucił mu „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego materialnego, art. 244 k.k., polegające na orzeczeniu wobec M. P., uznanego za winnego popełnienia przestępstwa określonego w tym przepisie, na jego podstawie kary 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, to jest kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego jego sankcją”.

W oparciu o tak postawiony zarzut wniósł o „uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w T. Wydziałowi VI Karnemu Zamiejscowemu w P. do ponownego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma Prokurator Generalny, że skazanemu została wymierzona kara pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą za czyn z art. 244 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył M. P. karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy za przestępstwo z art. 244 k.k. ustawodawca przewidział zagrożenie karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Takie ustawowe zagrożenie karą za czyn z art. 244 k.k. jak wskazane powyżej było przewidziane zarówno w dacie popełnienia czynu, tj. w dniu 20 grudnia 2019 r., jak i w dacie orzekania, tj. w dniu 6 listopada 2020 r. Jak słusznie podkreślił Prokurator Generalny, powyższe ustawowe zagrożenie karą przewidziane jest przez wskazany przepis od dnia 1 czerwca 2017 r., kiedy to weszła w życie nowelizacja art. 244 k.k. dokonana ustawą z dnia 23 marca 2017 r.

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017, poz. 966).

Analiza wyroku Sądu I instancji prowadzi do wniosku, że w sprawie M. P. nie skorzystano z żadnej instytucji prawnej pozwalającej kształtować wymiar kary poza granicami ustawowego zagrożenia. Należy przyjąć, że w sprawie nie zastosowano instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, bowiem wówczas, zgodnie z art. 60 § 6 pkt 4 k.k., Sąd Rejonowy musiałby skazanemu wymierzyć grzywnę albo karę ograniczenia wolności. Nie sposób także uznać, że Sąd I instancji chciał skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 37b k.k., albowiem wymierzył samoistną karę pozbawienia wolności.

Wymierzenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w sankcji przepisu, który określa kwalifikację prawną czynu przypisanego, bez wskazania szczególnej podstawy do takiego ukształtowania rozstrzygnięcia co do kary, stanowi rażące naruszenie prawa materialnego – przepisu stanowiącego podstawę skazania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2020 r., IV KK 10/20; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2017 r., II KK 312/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt III KK 228/12).

W realiach niniejszej sprawy uchybienie popełnione przez Sąd I instancji miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść prawomocnego wyroku, gdyż w jego wyniku M.P. została wymierzona kara pozbawienia wolności w wymiarze niższym, niż winno to nastąpić w sytuacji prawidłowego zastosowania przepisu prawa materialnego.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w wyroku.